

„hoogstaande bevelen en wien gen, zonder dat
... als dit
kerken in 1942
... rig, maar prin-
... tellen het kerk-
... onder de kerk.
... doodelijk kwaan-
... lpt er aan men,
... het leven in de
... grootten zeger-
... nistische refor-
... terugkeeren tot

vrij worden en
... tijden, ook de
... zeggen, dat de
... lende eeuw de
... volksoverheden,
... e volkwelvaart,
... atie. Terugkeer
... Voord Gods en
... eke menschen-
... iht.
... w doen zien.
... gemis aan goe-
... er kerk, die ons
... e en sociale in-
... eeft weer een
... oor alle levens-
... mmatie van '35
... ten met te zeg-
... rde weer.
... it zich niet van

zelfs begrepen.
... oote boek over
... uyper doet de
... anders dan Pot-
... t gelijk, zij het
... zag.
... vat zou Kuyper
... ek? Wat 1886
... t volk, dat hun
... n kunnen won-
... k aan den cul-
... cultuur groeit,
... te religie alleer

gereformeer-
... tie, terugkeer
... Gods orde, in
... kerk als zoo-
... olk, dat is het
... ionale of inter-
... chen, die zich
... m zijn aan het
... niet zuiver be-
... en brengen, al
... ar aan elke
... legen dorps-
... van hun Heer
... vrijmaken van
... weer houden
... gegronde be-
... lat klein moge-
... rkmenschen er
... net vreugd, dat
... n kan bewegen.
... Wetsidee", die
... len in ons land
... oogenblik ool-
... nd. Het is tot
... door God met
... en daardoor
... groot werk,
... n geen greintje
... eid en dat wil
... gebeuren rond-

herinneren wat
... loopen we ge-
... ne in de hand
... een reden zijn
... verder terug-
... n ik met veel

, die in dr. A.
... hem volgden,
... n ooit spijt to
... Gods gunst
... n zoo ontzag-
... wedergeboorte.
... mij met liefde
... rij, door mijn
... voor los. Maar

de eerbied voor dien ouden leermeester verminderde
in geen enkel opzicht.

Toen 1905 naderde zaten mijn jonge vrienden
en ik in groote zorg. De leer van Kuyper was de
leschuldigde. Wij dachten er niet aan om te meenen,
dat ds Bos en ds Schooten e.a. uit de kerk zouden
moeten gaan; het kwam niet in ons op; wij waren
joods bang, dat men ons er uit zou zetten. Maar
zie — het compromis kwam. De leer van Kuyper
zou worden geduld. Groote vreugde in onzen kring.
Dat was „1905".

Maar als later de christelijk gereformeerden be-
weerden: de gereformeerde kerken leeren de ver-
onderstelde wedergeboorte, zeiden wij altijd weer:
dat is niet waar. Dat is de leer van Kuyper. Wij
huldigden die, maar vergaten de werkelijkheid niet.

Wij vergaten wel bijna heel dat leerstuk; eerlijk
jaar.

Alleen af en toe werden wij er aan herinnerd.
Bijv. toen dr Van der Zanden kwam met zijn „Ver-
bondsgedachte". Hij wees daarin duidelijk de fout
aan in de leer van dr Kuyper en ik wankelde daar-
voor reeds in mijn mening, tot het „prae-advies"
verscheen. Toen begreep ik het groot gevaar.

Maar wat zagen wij nu gebeuren? Dat in weerwil
van het compromis de synoden van '42 enz. deze
leer van Kuyper dwingend aan de kerken gingen
opleggen. Dat behoeft niet verder te worden aan-
getoond.

En dan werd gezegd tot hen, die zich daarmee
niet konden verenigen: ga dan de kerk maar uit.

Wie der ambtsdragers daartegen openlijk in ver-
zet kwam, werd uitgeworpen. Dat is de kerkge-
schiedenis van onze dagen.

Dacht men dat dit zonder gevolg zal blijven voor
gansche het leven? Dat deze val niet zal worden ge-
volgd, door vallen overal?

En hoe moet men denken over het kerkbegrip
van diegenen, die deze uitwerping aandurften of
die haar voor hun verantwoordelijkheid blijven
dragen, en daarna tot de uitgeworpenen zeggen:
maar laat ons nu oppassen, dat onze andere zaakjes
geen schade lijden, dat de eenheid toch blijve voor
de politiek en voor al onze verenigingen?

Ik zeg niet, dat ik die eenheid breken wil. Het
gaat hier om het degraderen van de kerk door
diegenen, die zulke houding durven aan te nemen.
Maar mijn plaatsje is weer vol. De zaak is intus-
schen wel waard, nog nader bekeken te worden.
Tot nader dus.

Met vriendelijke groeten
en heilbode uw toegenegen

MARNIX.

Een brief van Ds H. J. Triezenberg.

Ds H. J. Triezenberg, predikant bij de Chr. Ref.
Church in Everett, Wash., U.S.A., vroeger te Rock
Valley, Iowa, schrijft ons een prettigen brief naar
aanleiding van wat in ons nummer van 3 Aug.
stond. Daar werd opgemerkt:

AMERIKA IN DE WAR. In de „Strijdende Kerk"
neemt Ds Hamming van Oude Pekela een artikel over uit
„De Wachter", orgaan van de Chr. Geref. Kerk in Ame-
rika, geschreven door Ds H. Keegstra. De volgende passage
is wel zeer duidelijk:

Wij stellen de ouders niet voor de vraag of zij beken-
nen, dat dit bepaalde kind in Christus geheiligd is. Wij
vragen hen of zij niet bekennen, dat onze kinderen (in het
algemeen gesproken) in Christus geheiligd zijn en daarom
als lidmaten zijner gemeente behooren gedoopt te wezen.

Tot zoover het citaat van 3 Aug. Ds Triezenberg
merkt nu op, dat — in tegenstelling met wat wij
uit De Strijdende Kerk hebben afgeleid, — niet
Ds Keegstra, doch hijzelf schrijver is van den aan-
gehaalden volzin. Hij zou het op prijs stellen, in-
dien we zijn betoog onverkort wilden opnemen.
Waar inzender zoo vriendelijk is, het voor ons over
te schrijven, voldoen we daaraan gaarne. Hier volgt
het onverkorte artikel:

Ik schreef namelijk over de woorden uit het Dankgebed
na den Doop: „Wij danken en loven U, dat Gij ons en
onze kinderen door het bloed van Uwen lieven Zoon Jezus
Christus al onze zonden vergeven en door Uwen Heiligen
Geest tot lidmaten van Uwen eeniggeboren Zoon en alsoo
tot Uwe kinderen aangenomen hebt en ons dit door den
Heiligen Doop bevestigd en bekrachtigd". Een broeder had
gevraagd of wij met deze woorden niet meer uitspreken
dan wij voor God verantwoord kunnen. Ik antwoordde
daarop onder meer als volgt:

„Neem, wij moeten tot Gods eer en tot onzen troost
juist wel uitspreken, wat de gemeente daar op de lippen
geleefd wordt. Want wij moeten oordeelen, zooals God
zelf in Zijn Woord oordeelt. En wij moeten geloovig
aanvaarden, wat Hij in Zijn Woord en Sacrament ons
verzekert en verzegelt. Niet meer, maar ook niet minder.
En nu zegt God in Zijn Woord tot den geloovige en
beregelt dat met de Sacramenten van Zijn Genadeverbond:
Ik ben uw God, gij zijt mijn kind om Christus' wil. De
geloovige mag daar niets af doen, noch er aan twifelen.

Maar diezelfde God heeft ook gezegd: Ik ben uw God en
de God van uw zaad. Ook de kinderen der geloovigen be-
hooren den Heere toe. „Laat de kinderen tot Mij komen
en verbiendert hen niet, want derzulk is het Koninkrijk
der hemelen". Als de Heere dit zelf zegt aangaande onze
kinderen, waarom zouden wij het dan niet mogen zeggen?
Sterker nog: zou het geen schuldig ongelooft zijn, indien
we het niet wilden of durfden zeggen, zooals God zelf
het zegt?

Maar ik hoor reeds een tegenwerping. Bewijst de
praktijk niet en leert ook Gods Woord niet, dat niet alles
Israel is, wat uit Israel is? Zijn er onder de gedoopten ook
niet, die zich later openbaren als ongelovigen? Zeer
zeker. Maar onze vaders hebben gevoeld, dat dit ons geen
recht geeft om over onze kinderen in het algemeen anders
te denken dan als verbondskinderen, die den Heere toebe-
hooren. Juist, omdat onze vaders doorkneden waren in de
taal der Schrift en bewust leidden uit het heerlijk Ver-
bond der genade, laten ze de gemeente in het dankgebed
spreken zooals ze doen. Ze volgen hierin eenvoudig de
usantie der Heilige Schrift zelf. Wie dit dankgebed wil
bevestigden, moet op denzelfden grond ook den apostel
Paulus wel hoofdschuddend lezen, wanneer hij in zijn
brieven de gansche gemeente telkens toesprekt als „ge-
lieften Gods en geroepene heiligen". (Zie o.a. Rom. 1: 7,
Ef. 1: 1, 2). Wist de apostel dat niet, dat er te Rome
en Corinthen en Efese ook wel kaf onder het koren zou
kunnen wezen? De vraag te stellen is haar beantwoorden.
Maar dat verhindert hem niet om de gansche gemeente
te beschouwen en toe te spreken als geloovigen en ge-
heiligden. En wij staan zeker wel op vasten bijbelschen
grond, als wij hetzelfde doen aangaande de geloovige
gemeente en haar zaad uitspreken, dat God ons de zonden
vergeven en ons door Zijn Heiligen Geest tot lidmaten
van Christus heeft aangenomen.

Let wel, wij zeggen niet, dat de pas gedoopte kinderen
hoofd voor hoofd in Christus zijn ingelijfd, maar wij
danken den Heere als geloovigen, dat Hij ons en onze
kinderen tot Zijn volk heeft aangenomen. En dat is bij-
belsch. Wij vermeten ons niet om over de individuele
belijders en over de individuele kinderen dier belijders
een oordeel uit te spreken. Wij stellen de ouders niet voor
de vraag of zij bekennen, dat dit bepaalde kind in Chris-
tus geheiligd is. Wij vragen hen of zij niet bekennen, dat
onze kinderen (in het algemeen gesproken) in Christus
geheiligd zijn en daarom als lidmaten zijner gemeente
behooren gedoopt te wezen. En omtrent dit bepaalde kind,
dat ten doop wordt gebracht, bidden wij, „dat Gij dit Uw
kind genadig wilt aanzien en door Uwen Heiligen Geest
Uwen lieven Zoon Jezus Christus inlijven".

Vele menschen meenen hier tegenspraak te zien tusschen
het gebed voor den doop en het dankgebed na den doop.
Onze gereformeerde vaders hebben blijkbaar van die
tegenspraak niets gevoeld. En hoe meer wij met hen ons
gewonnen aan de spraak van Gods Woord, hoe meer wij
volmondig met hen zullen instemmen. Het gansche doops-
formulier is zoo heerlijk bijbelsch. Dat moeten ook wij
meer en meer worden. Dan zullen we met onze vaders
volmondig belijden en den Heere daarvoor danken, dat wij
met onze kinderen de weldaden des Verbonds deelachtig
zijn. En teregtvaardig zullen wij als belijders en als ge-
doopten onszelven biddend en ernstig onderzoeken, of wij
wel waarlijk als ranken in Christus Jezus de vruchten
voortbrengen van waarachtige bekeering en van een leven
des geloofs en der gehoorzaamheid".

Tot zoover Ds Triezenberg's artikel. We danken
hem voor zijn verduidelijking, die ons een zeer pret-
tig bezoek aan zijn woonplaats en gezin in herinne-
ring brengt, en aanleiding moge zijn voor een harte-
lijken groet.

Maar, — ook na lezing van het geheel blijven we
tegen de aangehaalde passage bezwaar hebben. In
een door dwaze bindingen niet vertroebelde sfeer
zou men zoo'n artikel rustig laten „loopen". Maar
wij in Nederland zijn wel gedwongen de dingen
scherp te zetten, want men wou ons op poene van
afzetting (!) dwingen een formule als
Gods Woord te behandelen die
de dwingende synode zelf thans
niet meer als Gods Woord behan-
delt (en toch vraagt men ons nog geen vergeving,
doch verhardt zich). Welnu, wij blijven de in ons
nummer van 3 Aug. afgewezen uitdrukking onjuist
noemen. Indien onze kinderen slechts „in het alge-
meen" in Christus geheiligd zijn, dan kan men ook
slechts „in het algemeen" van hen zeggen, dat zij
als leden van Christus' gemeente behooren gedoopt
te wezen. Want er staat: in Chr. geheiligd, EN
DAAROM als lidmaten van zijn gemeente gedoopt.
Met die verlamdende woorden „in het algemeen"
neemt men dus aan de ouders, en aan den gedoopte,
de zekerheid af, wat het recht van den doop van
dit bepaalde kind betreft, en ook wat
deszelfs individuele lidmaatschap van de kerk
angaat. De catechismus zegt daarentegen, dat de
kinderen lid van de gemeente ZIJN, en het formu-
lier laat ons bekennen, dat is: als vaststaande waar-
heid belijden, dat zij in Christus geheiligd zijn!
Men kan den doop nu eenmaal slechts individueel
toedienen en niet „in het algemeen". En voor elke
doop moet een rechtsgrond zijn.

De fout is weer, dat men „in Christus geheiligd"
leest, als ware dat hetzelfde als „door den Geest
geheiligd". Maar die uitdrukkingen verschillen in
betekenis. De Wederdoopers ten tijde van Petrus
Dathenus (gereformeerde theoloog) zeiden niet
grnag, dat de kinderen door den GEEST geheiligd
waren. Maar ze waren het met Dathenus volkomen
er over eens, en hij met hen, dat ze in CHRISTUS
gereinigd waren. Zie verder over dit alles mijn
brochure „Looze Kalk", die, ondanks de onbegrijpe-

lijke fantasieën van dr H. N. Ridderbos, ook
voor Amerika bestemd is, al loop ik er niet mee te
venten.

We danken Ds Tr. voor zijn prettigen brief. Als
de pers in Amerika niet zoo gemakkelijk partij
koos, en zich blootstelde aan het gevaar van be-
laachelijkheid in het door het vuur loopen voor V.U.-
formuleetjes, die de theologen van de V.U. zelf in-
middels al weer cadeau hebben gedaan, dan zouden
we er beter voor staan met de kennis der waar-
heid aan beide kanten van den oceaan. Men moet
ginds maar eens gewennen aan de gedachte, dat de
theologen van de V.U. het in de laatste jaren erg
leelijk hebben laten liggen en hun onbekwaamheid
in het leiden van de kerken duidelijk hebben ge-
demonstreerd, zij met hun te Kampen meewerkende
vrienden. Het enkele feit, zooeven aangeduid (eerst
binden, en dan prijsgeven) zegt al genoeg.

K. S.

KORTE BERICHTEN

— ROME GLIMLACHT. Te Velsen, aldus de Kennemer
Koerier, werd onlangs in het kader van de herdenking van
het veertigjarig jubileum der „St. Josephparochie" te Velsen.
N., in geb. „Concordia" een feestelijke receptie gehouden.
Verschillende autoriteiten en vertegenwoordigers van ver-
eenigingen gaven hierbij acte de presence, o.a. burgemeester
Mr. M. M. Kwint; de gemeentesecretaris de heer W. Sau-
verink; wethouder J. P. Nijssen; pastoor W. J. J. M. v.
d. Berg (Wijk aan Zee); pastoor A. Goossens (Santpoort);
vertegenwoordigers van de kerkeraden der Geref. Kerk en
de Ned. Herv. Gemeente en een dep. van de Oranjevereeni-
ging en de winkeliersvereniging „Wijkeroog".

Vele sprekers voerden hierna in hartelijke bewoordingen
het woord. Burgemeester Kwint feliciteerde namens het gemeen-
tebestuur en de heeren D. Blok en F. Kuipers respectievelijk
namens den Geref. Kerkeraad en de Kath. Arbeidersbe-
weging.

— „JE MAINTIENDRAI...", „Het Laatste Nieuws
uit Indië".

Op dit moment wordt Nederland gelukkig gemaakt met
een manifest en een verklaring van het landelijk bestuur der
vereniging „Nederland-Indonesië", en andermaal zocht ik
tevergeefs naar dat verlossende woord: de politiek, welke in
Indië gevoerd wordt, is in het waarachtig belang van land
en volk, andermaal stuit ik zin na zin op dat argument der
verteenheid: Nederland is niet in staat een andere politiek
dan de huidige te voeren.

— DE CHRISTENEN IN INDIË. Bavinck-Wiersinga-
v. d. Brink e.s. vertellen ons, dat de christengemeenten in
Indië achter de „Republiek" stonden. Maar „Het laatste
Nieuws uit Indië" meldt: Depok en Cheribon werden uitge-
moord, en vast staat, dat in Magelang acht Jesuïeten-missio-
narissen zijn vermoord.

Vast staat ook, dat op 13 Januari van dit jaar op verzoek
van in het Interkerkelijk Overleg vertegenwoordigde Pro-
testantsche Kerken in Nederland in die Kerken een brief
werd voorgelezen, een amekbede om de Christenheid op Java
in het gebed te gedenken. In dezen brief, afkomstig uit Ban-
doeng en namens de voorgangers der Christenkerken van alle
landaarden getekend door Prof. Dr. A. van Selms, heet
het o.m.: „de groote Christenederzetting te Depok is met
den grond gelijk gemaakt, vele der bewoners zijn op de
gruwelijkste wijze vermoord. Het R.K. kerkgebouw te Bui-
tenzorg is op barbaarsche wijze ontvuld. Vele honderden
Christen-Indonesiërs te Ambarawa, waaronder de inheemsche
predikant en zijn gezin, zijn gevangen gezet en afsgrijpselijk
mishandeld. Vijf R.K. priesters, die hun leven gewijd had-
den aan het inheemsche onderwijs, werden te Magelang ver-
moord. Overal in het binnenland zitten de gevangenen vol
Christenen van alle landaarden; het getal dergenen, die door
de „extremisten" vermoord zijn, groeit met den dag.

GEREF. KERKEN

(Onderhoudende Art., 31 K.O.).

Bedaankt voor:

Arnhem, G. Hagena te Leeuwarden.
Delfzijl, C. G. Bos te Uithuizermeeden.
Leiden, E. T. v. d. Born te Amersfoort.
Berkum en Oldelove, C. v. Venetie, cand. te Leiden.
Nijkerk, B. Geuchies te Daarlerveen.

Beroepen te:

Kornhorn, J. Meesters te Brouwershaven.
IJmuiden, O. W. Bouwsma te Breukelen.

Aangenomen naar:

Wormerveer-Koog-Zaandijk, C. van Venetie, cand. te Leiden.

— ADRES VAN DE KERK VAN ARNHEM: Den
kerkeraden wordt nogmaals medegedeeld, dat het adres van
de kerk van Arnhem is, broeder L. de Graaf, scriba, Frans
Halstaan 19, Arnhem.

Mede met 't felt, dat onze stad 'n Garnizoensplaats is, wordt
dringend verzocht, wanneer leden der kerk in Arnhem in
garnizoen komen, hiervan direct bericht te zenden. Wij heb-
ben een commissie voor de militairen en deze zorgt, dat de
jonge menschen direct in de gerinnen worden opgenomen.

— GOES. Wegens vertrek van den heer v. Spronsen
naar het buitenland is het adres der Geref. Kerk van Goes
veranderd. Men richtte in het vervolg alle correspondentie,